

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 488/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/59/2023 z 9. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a žiaden trestný čin bez zákona podľa čl. 49 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a žiaden trestný čin bez zákona podľa čl. 7 dohovoru uznesením o odmietnutí jeho dovolania v trestnom konaní.

II.

2. Rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že 13. decembra 2019 okolo 21.45 h pri cúvaní na parkovisku narazil zadnou časťou svojho vozidla do odstaveného vozidla a následne po opakovaných výzvach policajtov sa opakovane odmietol podrobiť dychovej skúške a lekárskemu odberu krvi na zistenie ovplyvnenia návykovou látkou. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením zamietol potom, ako sa vyrovnal s jeho námietkami o tom, že skutok nespáchal, a ktoré vychádzali z toho, že policajti mu nepredložili certifikát analyzátoru dychu a vozidlo nevedol, keďže bolo odstavené.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Zásadné porušenie práva na obhajobu videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí okresného a krajského súdu. Nesprávne právne posúdenie skutku

identifikoval v tom, že jeho konanie nemalo byť posúdené ako trestný čin podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, ale nanajvýš ako priestupok podľa obdobného § 22 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“). Podľa sťažovateľa pri konkurencii prečinu a priestupku je potrebné, aby súd prihliadol na § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. Sťažovateľ poukázal na zásadu subsidiarity trestnej represie.

4. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol, keďže okresný a krajský súd dostatočne odôvodnili skutkový a právny základ veci. Najvyšší súd dal za pravdu sťažovateľovi, že oba súdy v odôvodneniach rozhodnutí dostatočne jasne nešpecifikovali svoje úvahy, na základe ktorých dospeli k záveru, prečo konanie nemožno posúdiť ako priestupok. V tom však nevidel dôvodnosť dovolania a doplnil, že neboli splnené podmienky pre materiálny korektív, pretože konaním sťažovateľa vymedzeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je tak vylúčený okolnosťami prípadu.

III.

5. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd nenaplnil účel dovolacieho konania, hoci uznal, že nižšie súdy sa materiálnym korektívom nezaoberali a svoj záver o právnom posúdení skutku ako prečinu riadne neodôvodnili. Rovnako najvyšší súd neodôvodnil svoj právny záver o tom, že jeho konanie je prečinom, a tak nespresnil kritériá, podľa ktorých by bolo možné v súlade s čl. 49 ústavy predvídať, či konkrétne konanie je prečinom alebo priestupkom. Podľa sťažovateľa z rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno vyvodit', ktoré skutkové okolnosti vzal najvyšší súd do úvahy a prečo na ich základe dospel k záveru o tom, že škodlivosť jeho konania dosiahlo intenzitu prečinu a nie je priestupkom. Podľa sťažovateľa odôvodnenie najvyššieho súdu je len zopakovaním skutkovej vety a zopakovaním znakov skutkových podstat, ktoré sa však hodia tak na trestný čin a aj na priestupok.

IV.

6. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva.

7. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že okresný súd podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o hodnotenie jednotlivých

dôkazov, a uviedol dôvody, ktoré ho viedli k záveru o tom, že sťažovateľ naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Krajský súd vo svojom rozhodnutí doplnil úvahy vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov okresným súdom a dospel k rovnakému záveru. Preto najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tomto právnom posúdení sťažovateľom tvrdených nedostatkov odôvodnení rozhodnutí okresného a krajského súdu v uznesení najvyššieho súdu nemožno identifikovať porušenie ústavného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa v odvolaní zamerail na skutkové námietky sťažovateľa. V tom, že sa nezaoberal možným použitím § 10 ods. 2 Trestného zákona, nemožno vidieť zásadné porušenie práva sťažovateľa na obhajobu, keďže námietky sťažovateľa v odvolaní smerovali k tomu, že nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý bol uvedený v rozhodnutí okresného súdu.

8. Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že sám preskúmal závažnosť prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona a dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa neboli splnené podmienky pre aplikáciu materiálneho korektívu. Najvyšší súd s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu a samotnú skutočnosť, že sťažovateľ sa odmietol podrobiť dychovej skúške, nevidel splnenie podmienok na použitie § 10 ods. 2 Trestného zákona. Nemožno súhlasiť s tým, že najvyšší súd tento svoj záver neodôvodnil, keďže je zrejmé, že vychádzal z okolností skutku sťažovateľa, ktorý bol zistený okresným a krajským súdom. Záver najvyššieho súdu tak vychádza z okolností skutku, ktorého sa sťažovateľ dopustil a ktorého konkrétny charakter nezakladá dôvod na použitie § 10 ods. 2 Trestného zákona. Tým aj najvyšší súd vymedzil to, že v obdobných budúcich prípadoch nebude dôvod na to, aby bol aplikovaný materiálny korektív. Právny názor najvyššieho súdu je tak naviazaný na zistený a ničím špecifický skutok sťažovateľa.

9. Podstata právneho názoru najvyššieho súdu spočíva v tom, že v obdobných prípadoch ako v prípade sťažovateľa, ktorý sa po dopravnej nehode a po opakovaných výzvach polície odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie prítomnosti návykovej látky, nebude dôvod na to, aby takéto konanie nebolo posúdené ako prečin podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, a to aj pri znení § 10 ods. 2 Trestného zákona. Tým najvyšší súd stanovil, prirodzene, kazuistické kritériá toho, že obdobné konanie treba posúdiť ako prečin, a nie ako priestupok. Tento záver najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne mylný, a teda nemožno dospieť k záveru, že by konanie sťažovateľa bolo posúdené ako trestný čin v rozpore so znením Trestného zákona, a to aj vo vzťahu k obdobnému ustanoveniu v zákone o priestupkoch. To vylučuje porušenie ústavného práva sťažovateľa podľa čl. 49 ústavy a čl. 7 dohovoru, ktoré obsahujú zásadu žiaden trestný čin bez zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu